

Paa mit Spørgsmaal om, af hvilken Grund man ikke skal udbetale Hjælpen snarest muligt til Sparerne i de forskellige Pengeinstitutter, som man her foreslaar Hjælp til, har den højtærede Handelsminister kun svaret, at man vilde ikke ansønde Statsmidlerne med en Udbetaling af 5 Mill. Kr. straks. Nej, det kan der ikke være Tale om, for Likvidationerne er ikke endt, og der kan ikke være Tale om at udbetale 5 eller 5½ Mill. Kr. straks. Men det, jeg spurgte om, var, af hvilken Grund man først begynder den 2. Januar 1925. Jeg kan virkelig ikke dertil finde nogen anden Grund, end at man ikke ønsker, det skal ske i dette Ministeriums Tid. Jeg erfarer nu af den højtærede Handelsministers Udtalelse om, at han vil overveje Banklovsforslaget i Sommer, at den højtærede Handelsminister gaar ud fra, at han bliver ved at være Handelsminister i Sommer, og det ønsker jeg ham Held og Lykke til. Men en anden Ting er jo Januar 1925, til den Tid kan det godt være, at det er helt andre Mænd, der beklæder Ministerpladserne. Jeg har Fornemmelsen af, at man udskyder Besværet med at tilvejebringe disse Penge, indtil det er andre Mænd, der skal have det. Det er saa let at komme fra det paa den Maade at give Løfter om, hvad andre skal skaffe til Veje. Lad os begynde med Udbetalingen af disse Midler saa snart som muligt, lad ogsaa det nuværende Ministerium, som altsaa gør Regning paa at sidde Sommeren over, have sin Bekymring for i alt Fald en Del af disse Penge.

Det forekommer mig ganske klart, at dette Lovforslag er en Følge af det, der sidst blev vedtaget om Landmandsbanken. Det er aldeles nødvendigt for den Regering, der har gennemført den sidste Ordning af Landmandsbanken, at komme med Forslag om at hjælpe ogsaa disse Banker. Der findes Filialer af Landmandsbanken i et overordentlig stort Antal af vore Provinsbyer. Naar de, der har indsat Penge i disse Filialer, er garanteret, hvorfor skulde saa den Regering, som har garanteret disse Filialers Sparere, ikke ogsaa garantere Indskyderne i andre Banker? Det er oven i Købet saadan, at naar blot en Bank i Tide er blevet ødt af Landmandsbanken, er den, selv om den ellers vilde være krakket, nu statsgaranteret, men dersom den har hældt sig fri maaske overfor Forsøg fra Landmandsbankens Side paa at opluge den, skulde den ikke være garanteret. Det er noget, vi staar frit overfor, fordi vi har stemt imod Garantien for Landmandsbanken; men det er klart nok, at det maa

være bindende for dem, der har stemt derfor.

For øvrigt vil jeg bede om, at man ikke overdriver disse Sager i det hele. Al den Tale om, at en Likvidation af Landmandsbanken vilde have haft de forfærdeligste Følger for hele vort Erhvervsliv, anser jeg for i Bund og Grund urigtig. Det kan kun bygges op paa den Forudsætning, at man skulde bære sig saa urimeligt ad, at man en skøn Dag skulde lukke en Bank som Landmandsbanken og lade alle dem, som har deres Kredit der, være uden noget Sted, hvor de kunde nyde Kredit. Men det kunde aldrig nogen Statsstyrelse i Danmark gaa med til. En langsom, rimelig Likvidering af en Bank som Landmandsbanken kunde derimod meget vel foregaa, uden at vort Erhvervsliv derved led nogen Skade, da der er andre Banker, der efterhaanden vilde kunne paatage sig at yde den Kredit, som ikke mere kunde ydes af Landmandsbanken. Det antager jeg ogsaa, Tiden vil vise; thi jeg tror, at der ude i Befolkningen er saa ringe Tillid til Landmandsbanken nu, at enten man vil det eller ikke vil det, bliver det, der foregaa, en langsom Likvidering af Landmandsbanken. Naar nogen Tid er gaaet, er Banken rimeligvis kun halvt saa stor, som den var i Forvejen, og saa viser det sig, at det er noget, som meget vel kan lade sig gøre. Derfor skulde man slet ikke overdrive den Ting.

Boa: Der er fra forskellige ærede Medlemmers og jeg tror ogsaa fra den højtærede Handelsministers Side blevet paa- staaet, at dette at anbringe Penge i Banker fremfor i Sparekasser var en Art Spil eller Spekulation. Det er naturligvis ogsaa rigtigt for alle, som indlaaner paa almindelig Bankbog, men det stiller sig anderledes for dem, der har Folio- og Kontokurantkonti. Thi en erhvervs- eller næringsdrivende, der til Tider skal bruge ret stor Kapital, kan umulig arbejde med en Sparekasse, han er ene henvist til at arbejde med en Bank. Man kan derfor ikke kalde det for Spekulation fra en saadan Indlaaners Side, at han sætter sine Penge i en Bank i de Tider, hvor han sparer op for at betale sin Gæld. Det er da en fuldkommen legitim Forretning. Saa- danne Indlaanere stilles overordentlig vanskeligt, naar der indtræder den Situation, at Banken bryder sammen, og der er al Grund til, at man behandler dem paa den gunstigst mulige Maade, saa meget mere som de, saaledes som jeg før nævnte, i mange Tilfælde ikke selv er Ejere af den Kapital, som er gaaet tabt.